

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนสิงหาคม ๒๕๕๔

พระธรรมเทศนาเนื่องในวันคล้ายวันเกิดพระอาจารย์นพพร อาทิจจวิไล

วันอาทิตย์ที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๔

เรื่อง เกิดว่างทุกวัน

ธรรมะของพระพุทธเจ้าก็คือธรรมชาติเนี่ยเหมือนกับที่วันนี้เป็นวันเกิดอาตมาก็หมายถึงว่าความ
กิดขึ้นเกิดแล้วมันก็แก่เจ็บ ตายเป็นธรรมดา พวกเราต้องรู้ความจริงข้อนี้
แล้วก็ต้องนึกถึงพ่อแม่ผู้เลี้ยงเราดูด้วย หมายถึงว่าตัวเราแล้วก็ตัวคนอื่น พิจารณาให้เป็นธรรมะให้หมดเลย
สมมุติว่าเราพิจารณาทุกข์นี้ ตาเราเห็นรูป รูปนั้นนะเป็นรูปทุกข์ เสียงได้ยินเสียงนั้นก็เสียงทุกข์
ได้กลิ่นก็กลิ่นทุกข์ รสเนี่ยเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน ผาด ขม จีตรสนั้นก็เป็นรสทุกข์ สัมผัสฤดูร้อน
ฤดูหนาว ฤดูฝนก็เป็นสัมผัสทุกข์ ธรรมารมณณ์
รู้ธรรมารมณณ์รู้อะไรขึ้นมาก็รู้ทุกข์เหมือนกับพระพุทธเจ้าสอนว่าทุกข์เป็นของควรกำหนดรู้เนี่ย
สมมุติเหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหาความอยาก ความอยากกับอะไร? ความอยากในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส
ในโณภูริัพพะ ในธรรมารมณณ์เนี่ยความอยาก ที่พระพุทธเจ้าเรียกว่าตัณหาความอยาก
เป็นสมมุติเป็นของควรละ ทำไมจึงต้องละมัน เพราะมันนั้นนะเป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์ ทำให้เกิด แก่ เจ็บ
ตายด้วย ทำให้ต้องขวนขวาย ขวนขวายเพื่อให้ได้รูปนั้นมา เสียงนั้นมา กลิ่นนั้นมา รสนั้นมา
สัมผัสนั้นมาแล้วก็บานปลายเป็นปัจจัย๔ บานปลายถึงฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดกาเม มุสา
กินเหล้าเมายาเนี่ยบานปลาย
เนี่ยเราไปขวนขวายเอามาแล้วก็ต้องไปดูแลรักษาเนี่ยสมมุติว่าขวนขวายอยากได้สามี
ขวนขวายอยากได้ภรรยาแล้วก็มา มีลูกมีหลานอีกบานปลายไปอีกเป็นทุกข์ต้องกำหนดรู้ทุกข์แบบนี้
รู้สมมุติเหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหาความอยาก ความอยากอยู่ที่ไหน ก็อยู่ที่ใจเรานั้นแหละทุกคน
มันอยากมากอยากน้อย ใ้ออยากน้อยก็มีคนเดียวอยากมากก็มีหลายคน(หัวเราะ)นั่นแหละสมมุติเหตุให้เกิด
ทุกข์คือตัณหา พระพุทธเจ้าว่าเป็นของควรละ ถ้าเราจะละตัณหาละทุกข์เราจะละอะไร? ละอารมณณ์
ทำไมจึงต้องละอารมณณ์ อารมณณ์คืออะไร? อารมณณ์คือรูป เสียง กลิ่น รส โณภูริัพพะ ธรรมารมณณ์เนี่ย
ทำไมจึงต้องละมัน นิโรธะความดับทุกข์พระองค์สอนให้ดับอารมณณ์เนี่ย
เดี่ยวจะนิโรธะเป็นอย่างไรอีกพระอาจารย์ นิโรธะแปลว่าความดับหรือความดับทุกข์
ดับหมดตาเห็นรูปก็ดับรูป หูได้ยินเสียงก็ดับเสียง จมูกได้กลิ่นก็ดับกลิ่น ลิ้นได้รสก็ดับรส
กายได้สัมผัสก็ดับสัมผัสใจได้รับรู้ธรรมารมณณ์ก็ดับธรรมารมณณ์เนี่ยเมื่อเราดับแล้วมรรคหนทางเข้าถึงควา
มสิ้นทุกข์ดับทุกข์ มรรคแปลว่าหนทาง เนี่ยทางดับทุกข์ เมื่อเรารู้ว่านิโรธะความดับทุกข์ดับอารมณณ์
ที่เนี่ยมรรคหนทางดับทุกข์ก็เจอเมื่อไหร่ดับที่นั่นต้องว่าอย่างนี้นั้นแหละ วิธีดับนั้นนะเป็นมรรคเข้าใจมั๊ย
ตาเราเห็นรูปดับรูป หูได้ยินเสียงดับเสียง จมูกได้กลิ่นดับกลิ่น ลิ้นได้รสดับรส กายได้สัมผัสดับสัมผัส
ใจได้รับรู้ธรรมารมณณ์ดับธรรมารมณณ์เนี่ยเป็นมรรค ที่เนี่ยเราดับเคยชิน

ที่แรกเราก็ยังติดบ้างถูกบ้างหรือยังทำใจได้บ้างไม่ได้บ้าง

ทุกขันธ์มันก็เกิดๆดับๆ(หัวเราะ) แต่ถ้าเราชำนาญแล้วมันก็ดับแล้วดับเลยเห็นแล้วก็ว่างไปเลย

เห็นรูปแล้วก็ว่างจากรูปไปเลย หูได้ยินเสียงก็ว่างไปเลย จมูกได้กลิ่นก็ว่างไปเลย ว่างกลิ่น

ลิ้นได้รสชาติก็ว่างรสไปเลย กายได้สัมผัสแล้วก็ว่างไปเลย ใจได้รับรู้รับทราบแล้วก็ว่างไปเลย

นั่นแหละมันชำนาญแล้วดับจนเคยชิน

เวลาจิตมันจะนุ่มไปนิพพานเนี่ยอาศัยที่ความว่างเคยชินเนี่ยดับเคยชินเนี่ย

ถึงเวลาความเคยชินเนี่ยจิตมันจะนุ่มไปสู่ความว่างหรือพระนิพพานเอง ไม่ต้องตั้งใจ

สัมมาทิฐิเห็นชอบเห็นอะไรก็ชอบๆเนี่ย นุ่มเนาะไปนิพพานไม่ได้ เห็นรูปก็ชอบ ได้ยินเสียงก็ชอบ

ได้กลิ่นก็ชอบ ได้รสก็ชอบ

ได้สัมผัสก็ชอบชอบไปหมดเนี่ยสัมมาทิฐิเห็นชอบเนี่ยอะไรก็ชอบ ใจชอบแบบเนี่ยไปนิพพานไม่ได้หรอก

ดำริชอบเห็นอย่างเดียวไม่พอนะดำริอีกเห็นแล้วก็จะทำยังงัย

เพื่อให้ได้มา(หัวเราะ)หรือจะให้หมดไปสิ้นไปเนี่ย

ดำริชอบดำริเรื่องนั้นเรื่องนี้ก็ไปนิพพานไม่ได้ต้องว่างจากการดำริ ดับๆตั้งแต่ความเห็นแล้ว

พอเราดับความเห็นได้แล้วความดำริมันก็ไม่เกิดมันก็พลอยดับไปด้วยกันนี้เป็นลักษณะปัจเจกการวิจัย

พอดับแล้วไอ้สิ่งที่ต้องพูดไม่มีก็ว่างจากการพูดอีกเนี่ยเป็นนัยยะของปัจเจกการเลย

พระอาจารย์เนี่ยเอามาใช้ได้หมดเพราะพระอาจารย์มีความแตกฉานรู้อย่างเข้าใจเร็ว

ถ้ามันขึ้นพูดชอบพูดชอบอยู่เนี่ยเรื่อยเรื่อยไปทุกวันๆเนี่ยไปนิพพานไม่ได้ สมาธิความตั้งใจมันไม่สั่งสม

ขาดตอน ความว่างพอพูดขึ้นมากก็ไม่ว่างแล้ว เนี่ยต้องบอกอย่างช้อยๆตรงต้องว่าง พอไม่พูดแล้วที่นี้

สัมมากัมมันโตงานก็น้อยลงอีกเนี่ยว่าง ถ้ามันทำงานหามรุ่งหามค่ำก็ไปนิพพานไม่ได้

ต้องว่างจากการงานไม่ว่างงานทางทาน ทางศีล ทางเนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา

อุเบกขานี้ต้องว่างหมดเลยว่างกันเป็นสายเลยเขาเรียกอนุโลมปฏิโลมเนี่ยเมื่อทำให้เกิดขึ้นมาแล้วดับรู้ดับไป

ให้หมดเนี่ยหมายถึงลักษณะปัจเจกการเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่ยกสำหรับพระอาจารย์เนี่ยแต่มันยากสำหรับโยม

เพียงแต่ให้ตามรู้ตามเห็นก็ยกยาก(หัวเราะ) ตอนเนี่ยการงานสัมมาอาชีโวอาชีพอชอบๆอาชีพนี่ทำงานทำเงิน

เป็นเงินทั้งนั้นเลยว่าเหม!

โลกยังได้เงินได้ทองมากยิ่งสั่งสมมากก็เนี่ยสัมมาอาชีโวเนี่ยต้องว่างถ้าขึ้นยังไม่ว่างจากอาชีพนี้นะก็ไปนิพพาน

ไม่ได้ต้องว่างอีก

ถ้าเราจะไปนิพพานเนี่ยต้องว่างจากอาชีพอให้พิเศษยังงัยนี่ก็ได้ๆก็ต้องทิ้งหมดว่างหมดเนี่ย

สัมมาวาจาโมเพียรพยายามชอบเพียรนั่นแหละมันได้แล้วก็ยิ่งจะเอาให้มากขึ้นมากขึ้นเพียรเอาให้มากขึ้นเนี่ย

ไปนิพพานไม่ได้ ต้องว่างจากความเพียรแล้ว สัมมาสติระลึกชอบเหม!

ระลึกเรื่องนั้นเรื่องนี้ระลึกแต่เรื่องเงินเรื่องทองจะร่ำจะรวยอย่างเดียวไปนิพพานไม่ได้

เนี่ยสติตัวเนี่ยตัดทิ้งเลยเพราะฉะนั้นสติตามที่พระองค์สอนให้สติสัมปชัญญะเป็นธรรมมีอุปการะมากต้อง

ระลึกถึงแต่เรื่องศีลเรื่องธรรม ไประลึกถึงแต่รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ ไประลึกถึงการถึงงาน

ระลึกถึงความเห็นกลัวจะออกความเห็นจะลงความเห็นก็จะรีบอย่างนั้นอย่างนี้ระลึกไปตามเพราะสติมันระ

ลึกไปตามสัญญาอุปาทาน

ถ้าเราตัดสติทิ้งตัวเดียวสัญญาอุปาทานขาดกระเด็นเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เนียเป็นความฉลาดที่พระอาจารย์

ถ้าโยมอยากเข้าสมาธิได้สมาธิรวดเร็วเนี่ยโยมต้องตัดสติทิ้งเลยเพราะสติเนียทำให้ฟุ้งซ่านทำให้จิตไม่สงบฉะนั้นถ้าเราตัดสติทิ้งไปแล้วจิตเราสงบได้ สบายว่างได้เร็วขึ้นเพราะเท่ากับเราตัดสัญญาอุปาทานทิ้งเลยเนี่ยราคะ โลภะ โทสะ โมหะ มานะ ทิฎฐิเกิดจากสติตัวเดียวเนี่ย พระพุทธเจ้าจึงว่าสติปัฏฐานสติเป็นต้นเหตุ เนี่ยต้องว่าถ้าที่ไประลึกกาย เวทนา จิต

ธรรมไอนั้นก็ยิ่งปรุงแต่งไปตามกายตามเวทนาตามจิตตามธรรมอีกเมื่อไหร่ก็ต้องว่างอย่างเดียวมืด สิ่งที่จะทำให้อาตมาเกิดปัญญาอาตมาก็ต้องพิจารณาสติปัฏฐาน๔เหมือนกัน

แต่อาตมาไม่คิดอย่างที่เขาคิดกัน อาตมาคิดว่าอะไรคือตัวฟุ้งซ่านแล้วก็มีตัวรู้ขึ้นมาว่า

สติมันระลึกรวมเกินไปเป็นตัวฟุ้งซ่าน ฉะนั้นเราตัดสติตัดสติทิ้งเลย แยกสติออกจากจิตเลยเนี่ย

นิโรธความดับเกิดขึ้นเลยเพราะอะไรเพราะนิโรธความดับเกิดขึ้นเพราะสติมันระลึกไปตามอารมณ์เมื่อเราตัดสติทิ้งอารมณ์ไม่มี

เมื่ออารมณ์ไม่มีวิตุทวารสังขารปรุงแต่งในอารมณ์ไม่มีเห็นมียเนี่ยมันง่ายถึงขนาดนี้ที่อาตมารู้เนี่ยเหม!

มันเป็นสายเลยของอาตมาเนี่ยสายง่ายไม่ใช่สายยาก(หัวเราะ)สายง่ายมากเลยพอตัดสติทิ้งอารมณ์ดับ

อารมณ์ดับก็เป็นนิโรธจิตแล้วก็ เป็นมรรคจิตขณะเดียวกัน ทีนี้คำว่า เป็นมรรคจิตขณะเดียวกันเราก็รู้แล้วว่า พอมันดับบ๊ีบทีหลังเราเห็นอะไร ได้ยินอะไร ได้ทราบอะไร

ได้รู้อะไรดับมันให้หมดเลยเนี่ย เป็นมรรคเป็นการเจริญมรรคมรรคหนทางเข้าถึงความพ้นทุกข์ความดับทุกข์ ต้องเป็นอย่างนี้ไม่ั้นโยมไปเอาถ้าไปเรียนตามเขาเรียนกันที่เขาสอนกันนะเรียนจนหัวมุกก็ยังไม่ได้ตายไปก็ขาดก็ยังไม่รู้(หัวเราะ)เพราะอะไรยิ่งเรียนยิ่งฟุ้งซ่าน ไม่ดับไม่ว่าง

ภavanaแปลว่าทำให้มีให้เพิ่มขึ้นมาภavanaเรื่องนั้นเรื่องนี้เรื่องฉานเรื่องญาณเรื่องกสิณเรื่องอุสุภะเรื่องอะไรนี้

แต่ที่พระองค์แสดงไว้ก็มีมัฏฐาน๔๐กองเป็นอุบายกำจัดขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ให้เหลือเพียงเอกัคคตา

อารมณ์อารมณ์เดียวเหลือเอกัคคตาจิตๆเดียวเหลือเอกัคคตาธรรมเดียวเนี่ย ธรรมเดียวก็คือว่าง

ที่พระองค์สรุปของพระองค์เองนะไม่ใช่อาตมาสรุปนะ พระองค์บอกสัพเพ ธัมมา อนัตตา สัพเพ อธัมมา

อนัตตาทั้งธรรมและอธรรมเนี่ยต้องว่างหมดเลย ไม่ให้เหลือแม้แต่หนึ่งเดียว

ไอ้พวกที่เจริญกสิณเรื่องฉานพวกพรหมพวกเทพพวกฤาษีไพรอะไรเนี่ย

ติดกันทั้งนั้นนะไปนิพพานไม่ได้หรอกไอ้พวกนี้

ความจริงพระองค์เนี่ยเก่งมาก่อนแล้วพระองค์เป็นพระโพธิสัตว์เป็นฤาษีชีไพรเหาะเหินเดินอากาศได้เนี่ยรู้ชัด บัจุบัน อนาคตได้แต่ก็ยังไม่ได้โสดาบันเลย เพราะติดอยู่ในรูปฌานอรูปรฌานเนี่ย

เพราะฉะนั้นโยมไปให้ความสำคัญเรื่องฉานเรื่องญาณยิ่งฉิบหายเลย ยิ่งยึดติดวิปัสสนาเรื่องนั้นเรื่องนี้

พยายามวิปัสสนาถึงวิปัสสนาก็มากเท่าไหร่อันยิ่งฟุ้งซ่านมากขึ้น เพราะจิตไม่ว่างยังไม่รอด

พวกยังเจริญวิปัสสนานั่นวิปัสสนานี้

ยังห่างไกลกับอวดมาอวดมาว่างอย่างเดียวทั้งเลยแป็บเดียวไปถึงไหนแล้วก็ไม่รู้(หัวเราะ)ว่างไปถึงไหนแล้ว เนี่ยต้องแบบนี้ ใ้ที่เขาสอนๆกันมันยังเข้าไม่ถึงหรอก เหมือนภายในอ่าง วนอยู่นั้นแหละ ถ้ามันคิดพิจารณาว่าวนหรือสูญแน่ะสูญก็คือวงกลมมันนั้นแหละ

วงกลมก็คือวัฏฏะเดียวกลับไปกลับมาหมุนกันอยู่นั้นแน่ะในนั้นนะทีนี้เมื่อเรารู้ว่ามันสูญก็คือว่าง กุญแจที่(หัวเราะ)หยุดปวดหัวซะทีหมุนแล้วปวดหัวต้องว่าอย่างนี้ทุกซัดด้วยต้องว่าอย่างนี้เนี่ยหมุนไปไหนเนี่ยหมุนไปที่รูปโน้น หมุนไปที่เสียง หมุนไปที่กลิ่น หมุนไปที่รส หมุนไปที่โณฐัฐพระสัมผัส เนี่ยเป็นสัพพะธรรมารมณต้องว่าอย่างเนี่ย รวมเป็นสัพพะธรรมารมณเนี่ยหมุนอยู่แค่นี้ เนี่ยวัฏฏะสงสาร เพราะฉะนั้นแล้วก็ถ้าเป็นวิวัฏฏะสงสาร

สงสารแล้วเจริญขึ้นก็เพราะว่าโยมไปพอกพูนการเวียนของโยมนั้นแหละ เวียนไปหารูป หาเสียง หากลิ้น หากรส หาโณฐัฐพระสัมผัส ทิ้งจากคนนี่ไปเอาคนใหม่เอาเวียนไปอีกเวียนไปเรื่อยนั้นแหละแก่ เจ็บ ตายไปทุกวันทุกวันไม่ได้นึกถึงตัวเลย(หัวเราะ)ใ้ตัวเวียนนั้นนะตัวแก่ไปทุกวันแล้วหมดสภาพไปทุกวันแล้ว เดี่ยวก็เจ็บเดี๋ยวก็ตายหมดกำลังแล้วเนี่ย ต้องนึกถึงตัวเองไม่ใช่ไปนึกถึงรูป เสียง กลิ่น รส โณฐัฐพระ ธรรมารมณใ้มันเป็นส่วนนอก

เนี่ยที่พระองค์ให้ทานเนี่ยที่อวดมากำลังเขียนอยู่เนี่ยทานภายในทานภายนอกเนี่ย พอนึกถึงวัตถุประสงค์ให้เนี่ยเป็นของภายนอก ศิลเป็นการละเว้นภายใน ทานภายในเป็นยังงัย ก็ต้องดูความรู้สึกนึกคิดว่าที่เราให้ไปแล้วยังยึดติดไปในสิ่งที่เราให้ไปแล้วยังมีใจห่วงอยู่หรือเปล่า เนี่ยอวดมาเขียนไว้แล้วเดี่ยวแกะได้อ่าน แต่ต้องไปคอยอดใจไปเล่ม๖นั้นแหละ

อวดมาเขียนจบเมื่อไหร่แล้วพิมพ์แจกอีก เนี่ยถึงจะแน่ ใ้ที่เขาสอนเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องเนกขัมมะอะไรเรื่องสมาธิปัญญาเนี่ยยังเข้าไม่ถึงเพราะอะไรเพราะยังไม่ว่าง แต่อวดมาสรุปว่างเพราะอะไรเพราะอวดมาพิจารณาถึงอเสขะ พิจารณาถึงคำว่า อเสขะคือจบการศึกษา เสขะยังมีการศึกษาอยู่ เสขะคืออะไรคือมีการศึกษาเหมือนพระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามีเนี่ยยังศึกษาอยู่นะแต่ต่อเสขะเนี่ยจบการศึกษา

ทำไมถึงจบการศึกษาเพราะมารู้ตามความเป็นจริงเนี่ยรู้ความเป็นจริงอะไร ปัญญาอันิจจัง ปัญญาอันัตตานิเย แล้วก็ญาณความรู้ก็อันิจจัง ญาณความรู้ก็อันัตตา ทำไมจึงว่าอันัตตา ก็ต้องถามปัญญาของโยมญาณของโยมที่รู้มีตัวตนหรือเปล่าไม่มีนั้นแหละมันว่าง ต้องยอมรับความจริงตรงเนี่ยนั้นแหละแล้วมันจึงจะจบการศึกษา

บางคนเรียนไว้จบมหาวิทยาลัยโดนเขาไลรีไทร์หรือครบกำหนดอายุเกษียณแล้วก็ยังเยอะกุยังเป็นคนอยู่(หัวเราะ)ยังไม่เกษียณมาเป็นครูยังไม่เกษียณ ความเป็นดอกเตอร์ยังไม่เกษียณ เป็นนายพลนายพันยังไม่เกษียณ

พ่อหลวงพ่อครูแม่ครูเนี่ยยังยึดติดกันอีกเนี่ยต้องรู้จักสภาวะเป็นจริงว่าเออ!

กูเนี่ยว่างแล้วนะใครมาเลี้ยงกูไม่เอาแล้วใ้มันกูผ่านมาแล้วว่างไปแล้วว่างจากการเป็นครู ทีหลังจำใ้ใครเขาไปยกย่องพูดอะไรจะได้นึกถึงคำพระอาจารย์ว่าเฮ้ย!

เราว่างเราผ่านมาแล้วใ้เนี่ยมายึดติดกูอีก(หัวเราะ)นั้นนะเราจะได้ไม่เป็นทุกข์กับสิ่งเหล่านี้

เราได้ยินรับรู้รับทราบแล้วเนี่ยขอเสาะหาการศึกษาต้องรู้รายละเอียดของมัน รู้แล้วเคลียร์เลย
มันว่างเลย ไม่ต้องไปวิตกวิจารณ์ไม่ให้สังขารปรุงแต่ง ถ้าแข็งไม่เคลียร์ยังไม่ว่างนะสังขารปรุงแต่งเวลา ยืน
เดิน นั่ง นอนมันก็ยังยึดติดตามยึดติด เพราะมันอยู่ที่ไหนนะมันอยู่ที่ใจเรานั้นแหละ
ใจเรามันแกไปตั้งเยอะแล้วยังคิดเหมือนหนุ่มเหมือนสาวได้ที่ไหน จะมีแรงเรียวไปเที่ยวโน้นต่างประเทศโน้น
ถ้ามันไปได้มันก็จะไป ไปเที่ยวแล้วมันเที่ยวไปแต่ละวัน แต่ละคืน แต่ละเดือน แต่ละปีเดียวกัน แค่ เดียวก็เจ็บ
เดียวก็ตาย เนี่ยต้องมาพิจารณาตัวเองเนี่ย พระพุทธเจ้าจึงให้พิจารณาตัวเองแม่เมตตาก็ก่อนแม่ตัวเองก่อน
กรุณาสงสารก็ให้สงสารตัวเองก่อน มุทิตาพลอยยินดีก็ต้องมุทิตาพลอยยินดีตัวเองก่อน
อุเบกขาวางเฉยก็ต้องอุเบกขาตัวเองให้ได้ อุเบกขาตัวเองทำงัย แหม!
จะไปยากอะไรวางเฉยเนี่ยทุกที่มันชอบดูชอบเห็นกว้าง วางเฉยไม่ไปดูแล้ว(หัวเราะ)ไม่เห็นแล้ว
ฟังเสียงเฮ้ย! กูฟังมาจนเบื่อแล้ววางเฉยซะบ้างไม่ไปฟัง
กินซะเบื่อแล้วไม่กินเซลล์ชวนชิมมีที่ไหนได้เวลาต้องไปเจียะ ต้องว่างต้องแบบนี้ต้องว่างต้องวางเฉยซะบ้าง
แล้วโยมก็พิจารณาได้เห็น ได้ยิน ได้ทราบ ได้รู้สึก ได้รับรู้ธรรมารมณ์เนี่ยต้องว่างรับรู้ไปตั้งนานแล้ว
มีอะไรดีขึ้นบ้างก็ไม่เห็นดีเลยเห็นพึ้นเห็นบ้ากันมาตั้งเยอะแยะไม่อยู่ติดบ้านพ่อแม่จะใช้งานก็ยังไม่เห็น
นหัวเลยเนี่ยเยอะแยะเลยเนี่ยพวกเนี่ยต้องคิดไปดูว่าเออ!
กูเนี่ยไม่ได้พิจารณาตัวเองเลยต้องว่าอย่างนี้ตัวเองต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายก่อนที่จะแก่ จะเจ็บ
จะตายควรทำอะไรควรจะทำความดีกับพ่อแม่ก่อน แล้วก็ทำความดีให้แก่ตัวเองด้วย
เนี่ยต้องพิจารณาแล้วทำความดีให้กับญาติพี่น้องหรือยังเคยไปเบียดเบียนเขามาบ้างหรือเปล่า
หรือไปขอเงินเขาไม่ได้เขาตำเขาสาปแช่งเขาหรืออะไร(หัวเราะ)ต้องพิจารณาต้องว่าตัวเราดีหรือยังตัวเรา
ว่างวางเฉยได้หรือยัง
เนี่ยพอพิจารณาตัววางเฉยเนี่ยเพราะเรารู้เหตุรู้ผลรู้ตัวรู้คุณรู้โทษรู้จักประโยชน์ไม่ใช่ประโยชน์รู้แล้ววาง
เฉยซะ รู้แล้ววางเฉยตัวเองให้ได้เนี่ยเป็นตัวละโมหะความหลงคือหลงตัวเองเนี่ย
ต้องชี้ให้ชัดเลยเนี่ยหลงตัวเองแล้วยังไม่พอจะยังเลือกไปหลงคนอื่นอีกเนี่ย มันลามปามไปโน้น
ทุกข์เพิ่มอีกแล้วเนี่ยชวนชวาย
ลามปามไปถึงคนโน้นคนนี่เหมือนโรคติดต่อเลยแต่มันเป็นโรคทุกข์ไม่ใช่โรคติดต่ออย่างต้องไปหาหมอหายา
โน้น(หัวเราะ)เรารู้เราเข้าใจแล้วก็เออ! วางเฉยซะบ้าง เราจะได้ว่างแล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์เนี่ยเป็นแบบนี้
เมื่อเราก็นิยทุกข์เป็นของควรกำหนดรู้
รู้แล้วเราจะมีใจเมื่อเราเข้าใจในทุกข์แล้วเราก็จะได้มีความเบื่อหน่ายในทุกข์ด้วย
ต้องทำให้จิตเบื่อหน่ายทุกข์ให้ได้ ตาเห็นรูปก็เออ!
เบื่อหน่ายกูไม่อยากจะเห็นแล้วกูเห็นซะจนเบื่อแล้ว(หัวเราะ) ได้ยินเสียงก็เบื่อแล้วอ้อ!
ได้ยินซะเบื่อแล้วถ้ามาเจอเสียงบันเสียงด่าเสียงว่าอีกก็ยิ่งหนักหนาสาหัสเสียงสรรเสริญอะไรมาเจอนินทา
อะไรแล้ว เนี่ยเราก็กต้องพิจารณาด้านเบื่อหน่าย เบื่อหน่ายแล้วมันจะได้คลายใจคือคลายความยึดถือไว้
เมื่อคลายแล้วมันก็พ้นเลยคลายยึดถือแล้วหลุดพ้น คำว่าหลุดพ้นก็คือไม่เข้าไปใกล้อีกไม่ใช่ว่าแหม!
กูต้องอยู่กับแบบสามีภรรยาทุกวันกูเห็นหน้ากันทุกวันกูเบื่อกันทุกวัน(หัวเราะ)อันนี้เรารู้แล้วเราก็กทำใจว่างให้

โหลี่ให้อภัยกันไม่ต้องกะทบกระทั่่งกัน ใครมีหน้าทีก็ทำตามหน้าที่
 ทำหน้าที่ให้ใครเราก็โถมทากับคนนั้นเขามีความดี
 ถ้าเราล่วงเกินเขาก็เมื่อเรามีความดีแล้วก็อาศัยความดีนั้นแหละขอโหลี่เขาด้วย
 อย่าให้มีเวรมีกรรมในคราวที่ทำไม่ดีกับเขานั้นแหละจึงจะเป็นความฉลาดของเราต้องว่าอย่างนี้
 คำว่าฉลาดก็คือเหตุผลที่ถูกต้อง ฉลาดในเหตุในผล เดี่ยวถามว่าปัญญา ปัญญาคืออะไร? ไม่รู้
 โยมได้ยินมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ก็ยังไม่รู้จักว่าปัญญาอะไร ปัญญาคืออะไร ปัญญาก็คือเหตุผลที่ถูกต้องเนี่ย
 ถ้าเราทำเหตุผลที่ถูกต้องทุกเรื่องจนชำนาญเนี่ยเขาเรียกว่าญาณความรู้ เดี่ยวว่าญาณเป็นยังงัยอีก
 เดี่ยวได้ถามกันทั้งวันอีก(หัวเราะ)ญาณความรู้ รู้รูป รู้เสียง รู้กลิ่น รู้รส
 รู้สัมผัสนี้ก็ญาณเหมือนกันเพราะเราชำนาญแล้ว ใครก็ต้องยอมรับเพราะปฏิเสธไม่ได้ว่าไม่เคยรู้
 แต่ารู้แล้วพันทุกข์หรือเปล่าแนะนำถามเข้ามาเข้าไปอีกถามจิตตัวเรารู้แล้วพันทุกข์หรือเปล่าแหม!
 คนนั้นพูดถึงญาณ๑๖ญาณนั้นญาณนี้ญาณ๘ ญาณอะไรเนี่ยถามว่ารู้ญาณแล้วพันทุกข์หรือยัง ยัง!
 ยิ่งรู้มากยิ่งขึ้นฟุ้งซ่านมากยิ่งขึ้นยึดติดมาก ใ้ฉันยิ่งฉิบหายทางแห่งความทุกข์ทั้งนั้นเลย
 พระองค์ว่าเป็นของควรละ ตัดใจทิ้งเลยไม่เอา กูเชื่อพระพุทธเจ้าดีกว่า ว่างดีกว่า
 ไม่ต้องไปยุ่งเรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราจะได้จบได้สิ้นง่าย ๆ อย่างนี้
 เนี่ยมันต้องแบบนี้มันจึงจะได้ประโยชน์จากการรู้หรือ
 รู้ก็คือญาณความรู้เนี่ยไม่มันรู้แล้วไปเป็นทุกข์เนี่ยแหม!
 เพียงแต่ได้ไปยินข่าวพ่อแม่คนนั้นญาติพี่น้องคนนั้นเจ็บ ป่วย ไข้ไม่สบาย เพียงแต่ได้ยินข่าวแล้วโ้้ย!
 ทุกข์เกิดแล้ว(หัวเราะ)ยังไม่เห็นหน้าเห็นตานั้น ถ้าเห็นแล้วโ้โฮ!
 เดี่ยวนี้พี่เป็นมากถึงขนาดนั้นหรือน้องเป็นอย่างนั้นพ่อแม่เป็นอย่างนั้นเนี่ยยิ่งจะเพิ่มทุกข์ให้อีก
 ทีนี้เราต้องทุกข์เป็นของควรกำหนดรู้เราก็คือรู้แล้วมันเกิดความเคยชินแล้วรู้แล้วเราก็จะได้ไม่ทุกข์มากเกินไป
 ปต้องปลงวางทำจิตทำใจให้ว่างจากทุกข์ให้ได้
 ถ้าเราทำจิตให้ว่างจากทุกข์ได้นั้นนะนิโรธความดับทุกข์มันจึงจะเกิดขึ้น ไม่มันเนี่ยเราก็อหาทางดับทุกข์
 จะไปดับที่ไหนถ้าไม่ดับที่ความรู้สึกของเรา คำว่าดับความรู้สึกดับอย่างไร?
 เพราะต้องไร้ความปรารถนาไร้เจตนาที่ต้องการต้องว่าอย่างนี้
 เนี่ยไร้เจตนาไร้ความปรารถนาคือไร้ตัณหาความอยาก
 เนี่ยไร้ความปรารถนามันก็ว่างแล้วไร้เจตนาที่จะรับรู้เผอิญเดินไปเห็นหรือรูปมันผ่านมาให้เห็น
 เสียงผ่านมาให้ได้ยิน กลิ่นผ่านมาให้ได้ดม รสที่กินเข้าไปเนี่ยเรารู้แล้วละเรารู้แล้วดับเอา!
 มันพอแก่ธาตุขันธ์ต้องการแล้ว ไม่ต้องกินก็เหลือเพื่อถึงขนาดนั้นเนี่ย
 ไม่ใช่กินจนเต็มท้อง(หัวเราะ)เดี่ยวมันจะปวดท้องอีก(หัวเราะ)เนี่ยอาตมานี้ฉันนึกเดี่ยพอแล้วพอรู้สึกอึดพ
 อแล้ว ทำงานได้ทั้งวันทั้งคืนก็ต้องการว่าอย่างนี้ แล้วเราก็ไม่มีทุกข์จากการทำ
 แล้วเราก็อเอาเวลาไปแสวงหาเรื่องกินของใครได้ยินข่าวชวนชิมที่ไหนไปที่นั่นไกลขนาดไหนเป็นกิโลไป
 ถ้าผ่านไปจังหวัดไหนแฮ้ย!
 เอามาเผื่อด้วยนะเนี่ยร้านนั้นนะอร่อย(หัวเราะ)เนี่ยต้องละให้หมดดับให้หมดว่างให้หมด

แล้วเราก็จะได้ไม่เป็นธาตุของรูปของเสียงของกลิ่นของรสของโณฐัพพะของธรรมารมณเหล่านี้
 คำว่าทาสหรือข้าไยมอยากเป็นข้าใครบ้าง เนียโยมจะได้สุดใจเฮ้ย!
 กูอยากเป็นไทยกูอยากเป็นอิสระกูไม่อยากเป็นทาสใครเนี่ย
 เพียงแต่เขาว่ากูข้าหรืออย่างเนียกูเจ็บใจน้อยใจทะเลาะกับเขาคือ ทิหลังได้ยินใครเขาว่าอย่างนั้น
 เราจะได้เร่งให้ว่างขึ้นกูไม่เอาแล้ว พระอาจารย์บอกไฉนมันทาสภายนอก
 ไฉนทาสภายในคือทาสของอารมณ์ จิตมันตกเป็นทาสของรูป จิตมันตกเป็นทาสของเสียง
 จิตมันตกเป็นทาสของกลิ่น ของรส ของโณฐัพพะ
 ธรรมารมณไฉเนียหนักหนาสาหัสเลยเป็นทาสที่ไม่มีใครเห็นด้วย(หัวเราะ) หลบซ่อนหลักเรือนกลัวคนอื่นจะรู้
 กลัวจะอับอายแต่เสือกไม่อายตัวเองเนี่ยที่พระพุทธเจ้าว่าหิริ โอตตัปปะนั่นนะหิริความละอาย
 โอตตัปปะความเกรงกลัวต่อบาป
 ตาเห็นรูปแล้วก็ให้ละอายต่อรูปเกรงกลัวจะไปทำบาปเพราะรูปเนี่ยต้องคิดแบบนี้
 หูได้ยินเสียงก็ให้ละอายต่อเสียงเกรงกลัวจะไปทำบาปเพราะเสียง
 จมูกได้กลิ่นก็ละอายต่อกลิ่นเกรงกลัวจะไปทำบาปเพราะกลิ่น
 ลิ้นได้รสรู้รสแล้วก็ละอายต่อรสเกรงกลัวจะไปทำบาปเพราะรส
 เนียหนังสือพิมพ์มันลงข่าวแม้กระทั่งข่าวต้มหัวปลา มันก็ฆ่ากันตาย(หัวเราะ) ลงหนังสือพิมพ์เนียรสชาติของ
 หัวปลา มันติดอกติดใจถึงกับแย่งกันฆ่ากันตายเนียหนังสือพิมพ์เอาตมาเคยอ่านข่าวพบ
 ตั้งแต่เป็นเด็กแล้วเอาตมาเคยได้ยิน
 เดียวนี้ก็ยังมียู่มันแย่งกันกินแล้วก็ฆ่ากันตายเพราะเรื่องเนียรเรื่องรสชาติเนียร
 เพราะฉะนั้นเนียรพระพุทธเจ้าสอนให้กำหนดรู้ไว้ กำหนดรู้ทุกซ์เอาไว้ว่าเออ!
 ทุกซ์ทุกอย่างเนียรเป็นทุกซ์ทั้งนั้นนะอย่าไปแสวงหาไปชวนชววยเข้ามา
 เนียรจะเพิ่มทุกซ์แค่นี้ยังทุกซ์ไม่พอซันท์ะยังไม่พอเนียรเอามาเพิ่มอีก๕ลูกมาอีก๕ ๑๐ ๑๕
 ๒๐ เนียรเพียบเลยเนียรจะไปไหนรอดเนียรแบกทุกซ์ เพราะฉะนั้นทุกซ์เนียรต้องเป็นของควรกำหนดรู้
 สมุทัยเหตุให้เกิดทุกซ์คือต้นหาความอยาก นิโรธะความดับทุกซ์ก็คือดับอารมณ์หรือดับความอยาก
 เพราะอารมณ์เป็นที่ตั้งของทุกซ์ด้วยเป็นต้นเหตุแห่งความอยากด้วย
 เพราะฉะนั้นถ้าเราทำจิตว่างหรือจิตดับที่พระองค์สอนนิโรธะความดับทุกซ์เราจำความดับอันเดียวพอแล้วไป
 มั่งนเรื่องมากอะไรไปสงสัยนิโรธะอีก(หัวเราะ)ดับทุกซ์เฮ้ย!
 ดับทุกซ์กูจะดับยังงัยเนียรทุกซ์อยู่ที่ไหนดับที่ใจเราไม่ใช่ไปดับที่โน้นไม่ใช่ไปดับคนโน้นคนนี้ไปหาเรื่องราว
 เขาไปเสียเงินเสียทองเสียเวลาเสียข้าวเสียของอีกต่างหากเนียรดับที่ใจเรานั้นแหละไม่ต้องเสียสักบาทสักสตึง
 อยู่มันเฉยๆทำจิตให้ว่าง
 แล้วก็ป็นมรรคป็นหนทางถ้าจิตเราว่างแล้วนั้นแหละเราก็ไม่มีทุกซ์เพราะทุกซ์ไม่มีในความว่าง
 สมุทัยเหตุให้เกิดต้นหาที่ไม่มีในความว่าง แก่ เจ็บ ตายก็ไม่มีในความว่าง
 พระยามัจจุราชก็มองไม่เห็นจิตเราเนียร ดีถึงขนาดเนียร เพราะฉะนั้นเราต้องทำจิตของเราให้ว่างให้ได้
 เมื่อจิตเราว่างแล้วพระยามัจจุราชก็มองไม่เห็นจิตของเราแล้วพระยามัจจุราชก็มองไม่เห็นจิตของเราแล้วเราก็ไป

ปนิพพานได้แล้วเนี่ยเห็นมัย นิพพานัง ปรมัง

สูญญังพระพุทธเจ้าว่านิพพานังเนี่ยว่างอย่างยิ่งสูญอย่างยิ่งเนี่ยเป็นอย่างนี้

เนี่ยสอนลูกศิษย์ลูกหาธรรมเนี่ยต้องสอนแบบนี้ ไปสอนอย่างอื่นไม่ถูกศีลธรรมไป

สอนแล้วเกิดกิเลสตัณหาไม่มีกูให้เงินให้ทองจนหมดเนื้อหมดตัว

กูยังไม่เห็นมาช่วยกูให้รำให้รวย(หัวเราะ)อาตมาเนี่ยไปบิณฑบาตจรโดนเขาแกล้งพุดใส่ต่อหน้ามาแล้วนะ

ทำบุญทำทานแถบหมดเนื้อหมดตัวไม่เห็นบุญมาช่วยอะไรเลย อาตมากลับมาต้องมานั่งพิจารณาเอ๊ะ!

บุญคืออะไร? แล้วก็มีตัวฐั้นขึ้นมาว่าบุญคือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยเมตตาบ้าง กรุณาบ้าง มุทิตาบ้าง

อุเบกขาบ้างเหมือนพ่อแม่มีความรักลูกให้ลูกด้วยความเมตตาให้แล้วไม่เสียตายใจจึงจะเกิดสุข

ให้ด้วยกรุณาสงสารลูกให้แล้วไม่เสียตายใจจึงจะเกิดสุข

ให้มุทิตาพลอยยินดีลูกนั้นนะเหมือนไปเรียนต่างประเทศที่มรดกที่ได้จากปู่ ย่า

ตายายกูกายหมดโมทนาสาธุให้ลูกมันเรียน(หัวเราะ)ชายที่ส่งมันเพื่อมุทิตาพลอยยินดีโมทนากับลูก

ให้โอโหสิให้ภัยได้ จิตวางเฉยที่ลูกมันลวงเกินเอา เนี่ยต้องทำจิตแบบเนี่ยนั่นแหละมันจึงจะได้เป็นบุญ

แล้วก็เมื่อเราได้รู้จักบุญแล้วเราก็ได้รู้จักบาป บาปคืออะไร?

บาปคือไม่มีความยุติธรรมแก่ตัวเองไม่มีความยุติธรรมแก่คนอื่น ไม่มีเมตตาตัวเองไม่มีเมตตาคนอื่น

ไม่มีกรุณาสงสารตัวเองไม่มีกรุณาสงสารคนอื่น ไม่มีมุทิตาตนเองไม่มีมุทิตาพลอยยินดีคนอื่น

อุเบกขาตนเองไม่ได้อุเบกขาคนอื่นไม่ได้เนี่ยบาปแล้ว ยังไม่ทันไปฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดกาเม มุสา

กินเหล้าเมายาเนี่ยทุกข์เกิดแล้วเพราะทุกข์เกิดจากความไม่เป็นธรรมไม่มีความยุติธรรมเหมือนกับพวกเดิน

ขบวนอะไรเนี่ยมาเรียกร้องความเป็นธรรมเรียกร้องไฉ่พวกนี้ร้องหาบุญ

ไฉ่พวกเปรตต้องว่าพวกเปรตมันไม่รู้จักบุญ(หัวเราะ)เขาให้เท่าไรไม่รู้จักพอหิวตลอด(หัวเราะ)ที่พระอาจารย์

สอนเนี่ยเราจะได้อามาเป็นตัวอย่าง กูจะไม่ขอร้องใคร พระพุทธเจ้าสอนให้อัตตาหิ อัตตโนนาโถ

ตนต้องเป็นที่พึ่งของตน

เมื่อทุกคนเอาเยี่ยงเอาอย่างกันทั้งหมดไม่มีผลผลิตมีงตายอดตายกันทั้งโลกเลยพากันลำบากหมด(หัวเราะ)

มึงมัวจะเรียกร้องคนนั้นช่วยคนนี้ช่วย

ถามว่าไฉ่ที่เขามาเรียกร้องเขาเป็นพ่อเป็นแม่เป็นปู่เป็นย่าเป็นตาเป็นยายของมึงหรือเปล่าก็ไม่ไฉ่

แล้วไปเรียกร้องเขาเนี่ยมีความยุติธรรมแก่ตัวเองไหมมีความยุติธรรมแก่คนอื่นหรือเปล่า

เนี่ยต้องเล่นแบบเนี่ยไฉ่พวกนี้มีปัญญาหรือโง่ พระอาจารย์ว่าดักดานยิ่งกว่าโง่อีก

ไฉ่โง่พอเตือนสติมันพอมันฉลาดแล้วมันก็เลิกไฉ่นี้ใครๆก็บอกแล้วมันยังไม่รู้จักเลิก(หัวเราะ)เนี่ยให้จำไว้เป็น

ข้อเปรียบเทียบไว้ที่หลังโยมใครมาชักชวนเดินขบวนกูไม่เอาแล้วกูไม่ไฉ่เปรตกูไม่ต้องการมาขอส่วนบุญใคร

พระพุทธเจ้าพระอาจารย์ก็สอนพระองค์สอนให้อัตตาหิ อัตตโนนาโถ

ตนเป็นที่พึ่งของตนเหมือนในหลวงท่านก็สอนเห็นมัย เศรษฐกิจพอเพียง

คำว่าพอเพียงเนี่ยเหลือกินเหลือใช้นะ พอเพียงเหลือใช้แล้วก็ไปเสียภาษีก็ได้

จะไปทำอะไรก็ได้พอเพียงพอกินพอใช้ไม่ต้องเป็นหนี้ใครด้วยเนี่ยมีสุขมากเลย

โง่หรือเปล่ามึงแกล้งโง่หรือเปล่าไฉ่นี้หาโทษหาทุกข์ใส่ตัวแล้วเที่ยวไปหาทุกข์ใส่โทษคนอื่นเขาแกล้งโง่เนี่ย

อาเปรียบคนอื่นเขา ผิด

ใครมาเอาเปรียบเรายังไม่ชอบเลยแล้วไปเอาเปรียบเขาใครจะชอบต้องถามแบบนี้ที่โบราณเขาว่าเอาใจเขามาใส่ใจเรานั้นนะ เนี่ยจะได้รู้ว่าบาปเป็นยังไง

บาปคือไม่มีความยุติธรรมแก่ตัวเองไม่มีความยุติธรรมแก่คนอื่น แล้วก็ไม่มีเมตตาตนเองไม่มีเมตตาคนอื่น แล้วก็ไม่มีความกรุณาสงสารตนเองไม่มีความกรุณาสงสารคนอื่น

ไม่มีมุทิตาพลอยยินดีตนเองไม่มีมุทิตาพลอยยินดีคนอื่น อุเบกขาตนเองไม่ได้อุเบกขาคนอื่นไม่ได้ ฉะนั้นเราฝึกอุเบกขา กุวางเฉยๆ ไม่อยากดูชะบั้งไม่อยากเห็นชะบั้ง ไม่อยากฟังชะบั้ง

ไม่อยากดมชะบั้ง ไม่อยากกินชะบั้ง(หัวเราะ) ไม่อยากรู้สัมผัสชะบั้ง

ไม่อยากรับรู้ธรรมารมณ์จะได้ไม่ต้องมีความรู้สึกนึกคิดแค่นี้จะอะไรเกิดขึ้นวิตกวิจารณ์ไม่มี

วิตกวิจารณ์ในรูปไม่มี วิตกวิจารณ์ในเสียงไม่มี วิตกวิจารณ์ในกลิ่นไม่มี วิตกวิจารณ์ในรสไม่มี

วิตกวิจารณ์ในสัมผัสไม่มี วิตกวิจารณ์ในธรรมารมณ์ไม่มี สังขารก็ไม่ปรุงแต่ง

เมื่อไม่มีวิตกวิจารณ์ไม่มีสังขารไม่ปรุงแต่งเนี่ยจิตว่างแล้วจิตเราอยู่เหนืออารมณ์จิตเราก็อยู่เหนืออาสวะแล้ว

เนี่ย อาสวะก็คืออารมณ์สิ่งสมที่พระพุทธเจ้าว่าอัสวักขยญาณเนี่ยญาณสุดท้าย

บุพเพนิวาสานุสติญาณนี่ก็ใช้มหาสติระลึกว่าก่อนที่จะมาเนี่ยตรงนี้พระองค์มาจากไหน

พระองค์ก็ถามไปเรื่อย จนกระทั่งระลึกชาติได้มากมายเลย ใช้มหาสติระลึก

แล้วก็จุตูปปาตญาณเนี่ยรู้จุดเกิดเนี่ยใช้สัมปชัญญะกับสติบวกกันพอถึงอัสวักขยญาณเนี่ยมีสัมปชัญญะเลยติดติดสก็เบรคเลยไม่ให้ระลึกต่อไปแล้วคือทำอาสวะคืออารมณ์ให้สิ้น

ถ้าเอ็งเอาอย่างพระพุทธเจ้าเอ็งมีมหาสติอย่างพระพุทธเจ้าหรือเปล่า

จะระลึกได้ด้วยบุพเพนิวาสานุสติญาณ(หัวเราะ) หรือเปล่ามึงโง่จนเกินไปไม่ถึงไหนไม่ได้อะไรเลย

ถ้าถามว่าเอ็งทำจิตให้ว่างได้หรือเปล่านั้นแหละสัมปชัญญะคือติดติดสก็เบรคคือรู้จิตรู้สติ

ห้ามจิตห้ามความรู้สึกนึกคิด ห้ามสติการระลึกถึงสัญญาอุปาทานเนี่ยแค่เนี่ยจิตของเราอยู่เหนือเวทนาเลย

คำว่าจิตอยู่เหนือเวทนาเป็นอย่างไร เพราะว่าจิตเราไม่มีอารมณ์แล้วเวทนาจิตอยู่เหนือ

เวทนานี้หมายถึงเวทนาทั้ง๕สุขเวทนา ทุกข์เวทนา โสมนัสเวทนาคือดีใจโสมมณัสเนี่ย

โทมนัสเวทนาคือน้อยใจ แล้วก็อุเบกขาเวทनावางเฉยเนี่ยเวทนาทั้ง๕ เนี่ย เพราะจิตอยู่เหนือเวทนา

เพราะจิตเราว่างแล้ว

จิตเราจึงอยู่เหนือเวทนาไม่สุขไม่ทุกข์ไม่ดีใจไม่เสียใจไม่ต้องอุเบกขาด้วยเพราะไม่มีอารมณ์(หัวเราะ)นั่นแหละ

ละโยมต้องรู้หมะ! พระอาจารย์เนี่ยพูดง่ายแต่กว่าพระอาจารย์จะพูดหาเหตุผลให้โยมฟังเนี่ย

อาตมาเนี่ยใครครวญพิจารณาแล้วพิจารณาอีก

ตั้งสี่สิบกว่าพรรษาตั้งแต่พรรษาแรกยันทุกวันนี้ก็ทำจนเคยชินต้องว่าอย่างนี้รู้จนเคยชินแล้ว

ตอนนี้ต้องทำรู้ให้ว่างไม่งั้นมันรู้มากเกินไป(หัวเราะ)เดี๋ยวมันจะดับทุกข์ดับไม่ลงนะ ทุกข์เพราะความรู้ก็มี

ไม่ใช่ไม่มี ต้องเอารู้เนี่ยให้ว่าง คือว่างจากรู้ ที่แรกเราไม่รู้เพราะรู้เป็นวิชา เราต้องทำให้รู้เกิดขึ้นก่อน

พอที่มันรู้แล้วมันก็หายจากความไม่รู้แล้วนั่นแหละ เราก็ต้องทำให้รู้ดับไปหายไป ไม่ไปยึดติดความรู้อีก

แต่ที่นี้ถ้าเรายังอยู่ในวัยที่จำเป็นจะต้องรู้เหมือนนักเรียนหรือเนี่ยไม่แก่เกินไปสำหรับเรียนเนี่ย

ตอนเนี่ยถ้าเราอายุมากแล้วเนี่ยเราต้องรู้ละ คำว่ารู้ละก็คือรู้แล้วรู้แล้วละคือละทิ้งไปเลย
 วางไปเลย เห็นรูปก็ละรูป หูได้ยินเสียงก็ละเสียง จมูกได้กลิ่นก็ละกลิ่น ลิ้นได้รสก็ละรส
 ภายได้สัมผัสก็ละสัมผัส ใจได้ธรรมารมณก็ต่อละธรรมารมณเนี่ยละให้เคยชินแล้วให้มันเกิดความชำนาญ
 เมื่อมันละจนชำนาญแล้วจิตมันจะโน้มไปสู่ความว่างเอง

พอตาเห็นรูปแล้วก็เฉยเป็นธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษรูปธรรมดา เสียงธรรมดา กลิ่นธรรมดา รสธรรมดา
 สัมผัสธรรมดา ธรรมารมณธรรมดา ไม่มีอะไรพิเศษ

ไม่เป็นที่น่าสนใจน่าเบื่อหน่ายเห็นมาจนแก่จนเฒ่าปูนี่แล้วยังไม่รู้จักเบื่อหน่ายอีก

เตือนตัวเองสอนตัวเองเพื่อข่มใจ ที่แรกเรายังวางเฉยอุเบกขาไม่ได้ เราต้องข่มใจให้วางให้ได้
 แล้วที่หลังมันชินแล้ว พอมันชินแล้วมันเห็นประโยชน์แล้ว เออ! ตอนเนี่ยเบากายเบาจิต ไม่งั้นไถ้อ!

ไถ้อนั่นเห็นก็ทนไม่ได้ ได้ยินก็ทนไม่ได้ ไม่ทนขันธ์ไม่มีเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)

ต้องเพียรวิริยะต้องเพียรทนให้ได้ ทนต่อรูป ทนต่อเสียง ทนต่อกลิ่น ทนต่อรส ทนต่อโณภูมิจึงจะสัมผัสเนี่ย
 ทนแล้วเป็นงัย ขันติดอกลั่นอดทน ทนแล้วก็ว่าง

ตาเห็นรูปก็อดกลั่นอดทนไว้เหมือนกับพระองค์แสดงถึงขันติโสรัจจะ ขันติเป็นธรรมอันทำให้งาม
 โสรัจจะความสงบเสงี่ยม

ตาเห็นรูปก็อดกลั่นอดทนไว้สงบเสงี่ยมเอาไว้ไม่ไปยุ่งกับรูปแล้วเราก็สงบ(หัวเราะ)ไม่งั้นเดี๋ยวบานปลายอีก
 หูได้ยินเสียงรู้เสียงก็อดกลั่นอดทนไว้สงบเสงี่ยมเอาไว้ไม่ไปยุ่งกับเสียงว่างจากเสียง

จมูกได้กลิ่นก็อดกลั่นอดทนไว้สงบเสงี่ยมเอาไว้ไม่ไปยุ่งกับกลิ่นแล้วมันก็ว่าง

ลิ้นได้รสรู้รสแล้วก็อดกลั่นอดทนไว้สงบเสงี่ยมเอาไว้ไม่ไปยุ่งกับรสแล้วมันก็ว่างคือว่างจากรส

ภายได้สัมผัสแล้วฤดูร้อน ฤดูหนาว ฤดูฝนแล้วพวกนี้เย็น ร้อน อ่อน

แข็งแล้วพวกนี้ว่างเรารู้แล้วอดกลั่นอดทนไว้สงบเสงี่ยมเอาไว้ไม่ไปยุ่งแล้วก็ว่าง

ใจได้รับรู้ธรรมารมณแล้วก็อดกลั่นอดทนไว้สงบเสงี่ยมเอาไว้ไม่ไปยุ่งกับอารมณ์เหล่านั้นแล้วก็ว่าง

เนี่ยวิธีของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ ถ้าพูดถึงวิปัสสนาไม่ใช่ไม่รู้เนี่ย

นิพพิทาญาณข้อแรกเลยวิปัสสนาญาณข้อแรกเลยคือต้องนิพพิทาญาณคือเห็นแล้วเบื่อหน่าย(หัวเราะ)ทำใ
 ห้เห็นแล้วเบื่อหน่ายทำอะไร ตาเห็นรูปก็เบื่อหน่ายรูป หูได้ยินเสียงก็เบื่อหน่ายเสียง

จมูกได้กลิ่นก็เบื่อหน่ายกลิ่น ลิ้นได้รสก็เบื่อหน่ายรส ภายได้สัมผัสก็เบื่อหน่ายสัมผัส

ใจได้รับรู้ธรรมารมณแล้วก็เบื่อหน่ายธรรมารมณเนี่ยวิปัสสนาญาณ

เบื่อหน่ายแล้วเราก็ว่างเนี่ยตัวไม่ต้องไปถึงอนุโลมิกญาณอะไรจะกลับไปกลับมาอะไรนั้นจะอนุโลมปฏิโลม
 ขนาดไหนก็ต้องว่างต้องว่างจากอนุโลมและปฏิโลมคือให้มันว่างจากรู้ไปเลย

คำว่าว่างจากรู้คือว่างจากความรู้สึกนึกคิดไปเลยต้องว่าอย่างนี้ เดี่ยวว่าเอ๊ะ! ว่างจากรู้เป็นอย่างไร
 รู้แล้วจะไม่ให้รู้ก็ไม่ได้อีก แล้วนี่พระอาจารย์บอกแหม!

มันต้องให้รู้ดับไปเลย(หัวเราะ)คำว่าให้รู้ดับไปเลยก็ให้ว่างเด็ดขาดไปเลยสมุจเฉทประหารไปเลยนิพพานไป
 เลยนิพพานัง ปรมัง สุตถณังเลย เหมือนพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้แล้วพระองค์ก็ยังไม่เห็นเพราะอะไรจึงเห็น

ก็ตาพระองค์ก็ยังไม่ได้อยู่ หูพระองค์ก็ยังไม่ได้อยู่ จมูกพระองค์ก็ยังไม่ได้อยู่ ลิ้นก็ยังติดอยู่ ภายก็ยังติดอยู่ ใจก็ยังติดอยู่

แต่ก็ยังรับรู้ว่ามีสิ่งที่ดีที่เห็นทั้งหมด ที่เห็นนะไม่ใช่ของเราเลยของคนอื่นเขาทั้งนั้น เสียงก็ไม่ใช่เสียงของเราเสียงคนอื่น กลิ่นก็เอามาจากที่อื่น รสที่เขาเอามาให้กินก็ของคนอื่นเขานั่นแหละ สัมผัสก็ฤดูหนาว ฤดูร้อน ฤดูฝนก็เป็นเพียงธรรมชาติอื่นไม่ใช่ของเรา ถ้าเป็นของเราเสีย! มึงอย่าหนาว อย่าร้อนนะ ฝนอย่าตกเนี่ยเราบังคับได้ถ้าเป็นของเรา เรา ที่นี้เรารู้ว่านี่ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา ภูไม่สนใจ รับรู้ไม่รับเก็บ(หิวเรา)ที่อาตมาบอกไว้เนี่ย คำว่ารับรู้ไม่รับเก็บคือรับรู้ว่าได้สิ่งเหล่านี้มีจริง รูปมีจริง เสียงมีจริง กลิ่นมีจริง รสมีจริง สัมผัสมีจริง ใจรับรู้ธรรมารมณมีจริง แต่ก็รับรู้ว่ามีไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา เราไม่รับเก็บรูปไว้ในใจ ไม่เก็บเสียงไว้ในใจ ไม่เก็บกลิ่นไว้ในใจ ไม่เก็บรสไว้ในใจ ไม่เก็บสัมผัสไว้ในใจ ไม่เก็บธรรมารมณไว้ให้จิตใจนั้นนะว่าง รับรู้ไม่รับเก็บเนี่ย แล้วอาตมาก็พิจารณาเห็นว่าไม่ธรรมดาเน เขาเรียกอริยกันตศีล

ศีลของพระพุทธเจ้าศีลของพระอริยเจ้าเนี่ยคือรับรู้ไม่รับเก็บ(หิวเรา)พระอาจารย์ก็พิจารณาหลายรูปแบบ ต้องว่าอย่างนี้

ทำไมจึงว่ารับรู้ไม่รับเก็บเพราะตายังดีก็เห็นว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ก็ยังไม่ไปเที่ยวเทศนาอีก ๗ แคว้นโน้น ตั้งแต่บวชอายุ ๒๙ ถึงอายุ ๔๐ ปีเนี่ยก็ไปทั่วเลยเนี่ยรับรู้ไม่รับเก็บทั้งนั้นเลย แล้วกายก็แก่ เจ็บ ตายไปเป็นของธรรมดา เนี่ยพวกเราก็จะต้อง รู้แล้วก็พยายามตัดใจ ชมจิตชมความรู้สึก คำว่าชมใจคือชมความรู้สึกนี่ก็คิด

พอความรู้สึกจะโลภรู้สึกจะเป็นทุกข์อะไรเนี่ยแล้วเราก็ต้องถามตัวเองไว้ไปถามคนอื่นอาจจะโดนหลอกนะ ที่พระองค์สอนปัจจุตังรู้ได้เฉพาะที่ตัวเองเนี่ยแสดงว่าพระองค์เนี่ยรอบครอบมากนะไม่ให้เชื่อคนอื่น ให้เชื่อเหตุผลในตัวของเราเอง เพราะถ้าไปเชื่อคนอื่นอาจโดนหลอก โดนเขาใช้ด้วยแล้วก็ไม่สำเร็จประโยชน์ แล้วก็เพิ่มทุกข์ให้แก่ตัวเองอีก

เรานึกว่าไปถามเขาแล้วนึกว่าให้เขาช่วยแบ่งเบาทุกข์กลับไปเพิ่มทุกข์อีกโดนเขาหลอกอีก เสียเงินเสียทองเสียข้าวเสียของเสียเวลาล่าเวลาอีกเยอะแยะมากมายเนี่ยเป็นแบบนี้เนี่ยพระองค์เลยต้องเป็นปัจจุตังรู้ได้เฉพาะตนเลยเนี่ย นั่นแหละแสดงว่าไม่ให้ไว้ใจตัวเองไม่ให้ไว้ใจคนอื่น

คำว่าไม่ให้ไว้ใจตัวเองคือตัวเองยังเชื่อใจไม่ได้แล้วก็ไปเชื่อคนอื่นไม่ได้แต่ให้เชื่อในพระพุทธโฆษาทในพระธรรมคำสอนของพระองค์ ทำไมให้เชื่อในคำสอนของพระองค์เพราะพระองค์เป็นผู้สิ้นกิเลสสิ้นอาภรณ์ มีความเป็นธรรมมีความยุติธรรมไม่โลภอยากได้ของใครไม่ปรารถนาอะไรมีแต่จะให้พระองค์เนี่ยให้มาตลอดตั้งแต่เป็นพระโพธิสัตว์ เนี่ยอาตมาพูดถึงตรงนี้นี้ก็ถึงมารเลยเนี่ย

มารมาขอพระพุทธเจ้าตั้งแต่เป็นพระโพธิสัตว์ พระองค์ก็ให้หมด สร้างบารมีมาด้วยความทุกข์ยากลำบาก แม้มาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้ามันยังเสือกมาขอให้เข้านิพพานอีกเนี่ยมันชั่วขนาดไหนไม่มีการละเว้นเลย เพราะฉะนั้นถึงอย่าเที่ยวไปขอคนนั้นคนนี้จะวังงะพวกมารพระอาจารย์บอกพวกมาร(หิวเรา)พระอาจารย์รู้เท่าทันเล่ห์เหลี่ยมของมาร แต่พระอาจารย์ก็เฉย ปรภาอย่างเดียว รู้อยู่ที่ไหนก็จะไปลากไปจุดออกมา เพราะมันมาบอกว่าพระพุทธเจ้าให้อโหสิแล้วไอนี้ก็พระพุทธเจ้าให้อโหสิมึงตั้งไม่รู้กี่ครั้งตั้งต่อเนกชาติปัจจุบันชาติมึงก็ยังไม่ว่างไม่เว้นได้โอกาสเป็นกัลป์แก้งรังแกเอารัตเอาเปรียบ ยังมานิมนต์ให้พระพุทธเจ้าเข้านิพพานมันไปตัดบารมีคนอื่นตัดความรู้คนอื่นเท่าไรเนี่ยแล้วจะไปเก็บมึง

อาไว้ทำเกลืออะไรเนี่ยเห็นมัยไปตัดทานคนอื่น ก็พระพุทธเจ้ายังอยู่ก็อาศัยพระองค์ให้ท่านเห็นมัย
 รักษาศีล เจริญเนกขัมมะ เจริญปัญญาพระองค์จะสอนให้มีสติมีปัญญา
 พระองค์ยังสอนให้มีวิริยะความเพียรวิริเยน ทุกขมจฺเจติลวงทุกข์ด้วยความเพียร
 พระองค์สอนให้มีขันติอิทวาสนคุณอดกลั้นอดทน ตายก็ต้องเสียสละทิ้ง
 ให้มีสัจจะมีความจริงใจมีอธิษฐานเมตตาอุเบกขา
 เนี่ยถ้าพระอาจารย์ยกอันเนี่ยมามึงพวกมารเถียงได้ไหมมารมึงเสร็จเลยเนี่ยมึงไปอาราธนาพระพุทธเจ้าเข้า
 นิพพานมึงตัดทานบารมีเขาเท่าไรเนี่ย
 ไม่ใช่ตัดของมนุษย์นะพรหมเทพเทวดาก็อดฟังเทศน์พระพุทธเจ้าอีก(หัวเราะ)มึงลงอย่างเดียวพระอาจารย์
 ต้องเอาลงอย่างเดียวไม่ต้องเอาไว้ไม่ต้องเกรงใจหรือหนีทำทายเป็น
 มึงขอพระพุทธเจ้าตั้งแต่เป็นพระโพธิสัตว์ พระองค์ก็สร้างบารมีด้วยความทุกข์ยากเหนียวยาก
 มันมีเล่ห์เหลี่ยมข่มเหงรังแกดลบันดาลพรากลูกพรากแม่พรากสามีอะไรเนี่ย ทำให้ทุกข์ยากลำบาก
 เกิดศึกสงครามต้องละต้องทิ้งอะไรมากมายเนี่ย พวกมารทั้งนั้นเลยเนี่ย
 แล้วยังจะมาบอกพระพุทธเจ้าให้อโหสิ(หัวเราะ)ไอ้พวกมารทั้งหลายแล้วมึงเคยละเว้นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์
 เจ้าหรือเปล่า เปล่า ได้โอกาสเป็นก่อกวนรบกวนไม่สิ้นสุดต้องว่าอย่างนี้
 แม้กระทั่งพระองค์อยู่ในวัดพระสงฆ์อยู่ในวัดมึงก็ยังมีมาก่อกวนกลั่นแกล้งรังแกไม่รู้จักจบจักสิ้นเนี่ยเยอะแยะ
 ะไปหมดเนี่ย ในพระไตรปิฎกเนี่ยมารยังปลอมเป็นพระพุทธเจ้าได้
 เป็นพระอัครสาวกได้อย่างพระโมคคัลลาพระสารีบุตรได้
 มันชั่วขนาดไหนไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำ(หัวเราะ)มาเจอพระอาจารย์พ่อแม่ไว้หรือมาอ้างว่าพระพุทธเจ้าให้อโหสิ
 ล้วไม่รอด(หัวเราะ)มึงไม่เคยละเว้นเลยแล้วมึงจะไปตัดถ้าจะให้มึงมาละเว้นแล้วให้โอกาสแล้วเดี๋ยวมึงไป
 ทำความชั่วอีก
 พระอาจารย์จึงต้องยกตัวอย่างพระเทวทัตเนี่ยตกนรกมานานแสนนานแผ่นดินสูบก็หลายชาติก็ยังไม่เลิก
 เลยเนี่ยพอจะเลิกก็ยังไม่ถูกแผ่นดินสูบแล้วคิดได้จะไปขออโหสิพระพุทธเจ้า(หัวเราะ)ไอ้พวกมารทั้งหลายก็ดำเนิน
 นตามปฏิปทาอย่างพระเทวทัตเนี่ยพระอาจารย์ไม่เอาเสียเวลาเป็นตัวอย่างไม่ดีของคนทั่วไป
 เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีอย่างไรก็ล่วงเกินท่านแล้วไปขออโหสิให้ท่านยกโทษ พระองค์ก็ให้แล้วให้อีกนั่นแหละ
 ทำสังฆเภทขอนั้นขอเป็นพระพุทธเจ้าปกครองสงฆ์พระองค์ก็ไม่ทรงอนุญาต
 ขอนั้นขอนี่พระองค์ก็ไม่ทรงอนุญาตเพราะไอ้พวกมารนี่ขอมาพระองค์ก็ให้มาตลอด
 อย่างตอนเนี่ยถึงคราวพระอาจารย์มึงขอขิเนี่ยมึงต้องขอลงนรกอย่างเดียวพระอาจารย์พ่อแม่ให้ขออะไรพร
 ะอาจารย์ให้ละลายไปให้หมดเอานรกแตกมาตั้ง๔ครั้งที่เนี่ยไม่ให้เหลือแล้วมึงให้ละลายไปให้หมด
 มันกลัวมันเห็นมันได้ยินเสียงก่อนเนี่ยอาตมาใครได้เห็นอาตมาให้ขึ้นนิพพานทันทีมันปิดตากันหมดกลัวจะ
 ไปนิพพาน(หัวเราะ)พระอาจารย์อธิษฐานจิตว่าเดี่ยวเถอะไอ้ที่ไม่มาเดี่ยวพระอาจารย์จะปาฎิหารยขึ้นไปได้
 ไรได้เห็นอาตมาให้ขึ้นนิพพานทันทีมันหลับตากันหมด
 ใครได้ยินเสียงอาตมาให้ขึ้นนิพพานทันทีปิดหู(หัวเราะ)
 ใครได้กลิ่นอาตมาขอให้เข้านิพพานทันทีมันปิดจมูก

ใครได้รู้รสชาติในจิตรับสัมผัสภายใต้จิตสำนึกจิตแล้วก็ให้ไปนิพพานทันทีแล้วมันก็คิดว่า
 ดุชิพระอาจารย์จะมาไม่ไหน มีอะไรอีกใหม่จะมีอะไรอีกหรือเปล่า
 พระอาจารย์บอกว่าอาตมาลงไปภายใต้จิตสำนึกของมาร ถ้ามารรับสัมผัสภายใต้จิตสำนึกได้
 มันก็ไปนิพพาน เนี่ยอาตมาเอาไปเก็บไว้หลายปีนะ
 เหมือนกับหุ่นหรือรูปภาพเหมือนกับมาตามพุทธโศกอะไรที่ปั้นขึ้นฝังเอาไปตั้งไว้อย่างนั้นนะเอามารไปตั้งไว้พระ
 ะอาจารย์ให้เอาไปตั้งไว้ที่นิพพานโน้น(หัวเราะ)หลายปีเลย
 ที่หลังมาพระอาจารย์ถามพระกีสนาว่าถึงเวลาหรือยังทำงานพยกหน้าไม่ต้องพุดพยกหน้าเป็นอันรู้กัน
 แล้วก็ถามเอ็งจะขึ้นข้างบนหรือว่าลงข้างล่าง
 เขาบอกว่าจะขึ้นข้างบนก็ถามว่าจะไปชั้นไหนชั้น๑๒ชั้นปุโรหิตตาพรหม
 พระอาจารย์บอกว่าก่อนจะขึ้นไปก็ลงมาดูเวจิมหานรกชะก่อนเนี่ยโลกันตนรกก่อนมันไม่ดูมันหันกลับ
 แล้วพระอาจารย์ก็บอกว่าได้
 อาตมาอยากขึ้นก็ให้ขึ้นนะแต่ถ้าลงมาเมื่อไหร่อาตมาเอาลงเมื่อนั้นนะ(หัวเราะ)พออาตมาไปสร้างรอยพระ
 พุทธบาทที่ร่องอ้อโน้น ร่องอ้อที่แถวเขาเรียกทางไปเชียงใหม่เขาเรียกทางดงนั้นแหละ
 พอดีพระอาจารย์กำลังให้ลูกศิษย์ไปถ่ายรูปมา แล้วก็มาดูมีคนเขาเอารูปรอยพระพุทธรูปเอามา
 พระอาจารย์ก็ดูยังงี้ก็ไม่เหมือนบอกไม่ใช่ๆของพระพุทธรูปเจ้า
 มันเสือกเผลอตัวลงมาหัวเราะเยาะเย้ยอาตมา
 อาตมาก็เลยนั่งม้วนๆรอยพระพุทธรูปที่ตีบลงไปเลยหัวเราะคังไปเลยเนี่ยก็สั่งแล้วอย่าลงมา(หัวเราะ)
 นึกว่าอาตมาพุดเล่นอาตมาไม่พุดเล่นนะทั้งๆที่หัวเราะเยาะเย้ยอาตมาก็ต้องหัวเราะคัง
 ที่นี้โดนละลายไปแล้ว
 เนี่ยพระยามารที่มาขัดขวางการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าขัดขวางมาทุกภพทุกชาติโน้นนะมันละลาย(หัวเราะ)
 ะ)โดนรอยพระพุทธรูปตีบไปก่อนเนี่ย ที่หลังพระอาจารย์ก็ละลายอีกเนี่ยต้องบอกอย่างนี้พวกมารเนี่ย
 เพราะฉะนั้นพวกโยมเนี่ย
 โยมที่พุดเรื่องมารเนี่ยเราจะพันเรื่องมารได้อย่างไรที่อาตมาเขียนเรื่องมัจจุรุมารอาตมาจะพันจากมารได้อย่างไร
 ังไรก็มัจจุรุมารความตาย อาตมาเคยพิจารณาขันธมาร กิเลสมาร อภิสังขารมาร เทวปุตตมาร
 มัจจุรุมารเนี่ยผ่านมามากตลอดมาถึงมัจจุรุมารความตายติดอยู่ตั้ง
 ๖ปีเนี่ยยังนึกถึงอยู่เลยเนี่ยอาตมาไปวัดป่าบ้านตาดไปบิณฑบาตตามหลังพระอาจารย์มหาบัวเนี่ยไปสักค
 รึ่งทางก็มีตัวรูขึ้นมา ที่ไปแล้วก็ไม่ได้นอนได้ยินเสียงเทศน์เสียงธรรมทั้งคืน
 จิตใจอาตมาก็จดจ่อเพื่อจะให้พ้นมัจจุรุมารความตายเนี่ย
 พอเข้าได้อรุณไปบิณฑบาตก็ตามหลังอาจารย์มหาบัวไปบิณฑบาต แล้วก็ยังไม่ถึงครึ่งทางมีตัวรูขึ้นมาว่า
สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมดา สิ่งทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดา
ที่พวกเรา รู้กันว่าอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาส่งใดที่ยังเป็นอนิจจัง ทุกขัง
อนัตตาส่งนั้นทั้งหมดล้วนตกอยู่ในอำนาจของมัจจุรุมารความตายทั้งสิ้น จำไว้ให้ดีนะ
สิ่งไหนที่ยังมีอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาส่งตกอยู่ในอำนาจของมารทั้งนั้นเลย

เพราะฉะนั้นการที่เราไม่เข้าไปยึดถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั่นแลทั้งภายในภายนอกหมายถึงจิตเราต้องว่าง จิตเราว่างแล้วไม่ยึดถือทั้งภายในภายนอกนั้นแน่พระยามัจจุราชจึงมองไม่เห็นจิตเรา เราจึงจะพ้นมัจจุมาความตาย เอ็งจำไว้ให้ดีนะพระอาจารย์ต้องบอกอุบายไว้ให้

อุบายง่ายๆก็คือต้องทำจิตให้ว่างไว้เมื่อขนาดมัจจุราชยังมองไม่เห็นจิตเราเจ้ากรรมนายเวรจะมาทำอะไรเราได้มึงทำเดี๋ยวมึงตกนรกแน่นอนเลยมึงกูไม่ละไม่เว้นเลยขนาดมารกยูงก็เก็บเรียบ(หัวเราะ)มึงจะเป็นเจ้ากรรมนายเวรติดตามมาห้าร้อยชาติพันชาติหมื่นชาติล้านชาติกูกวาดลงหมด เนี่ยต้องฝึกเอาไว้ให้ดี เนี่ยว่างสุดยอด ทำไม่จึงสุดยอดนิพพานัง ปรมัง

บุญญ์พระพุทโธวาทตรัสไว้ชัดเจนเลยนิพพานเนี่ยสุดยอดจึงเรียกว่า ปรมัง

สุขังเนี่ยตอนเป็นเนี่ยยังมีชีวิตอยู่เนี่ยเป็นสุขๆเกิดจากการที่จิตว่างเขาเรียกนิรามิสสุข

ไม่มีวิตกวิจารณ์ไม่มีสังขารการปรุงแต่งมันเป็นธรรมชาติของมันโดยอัตโนมัติ เรื่องทาน เรื่องศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ

ยิ่งเรามีความคล่องตัวมากเท่าไรหัวมันก็ยิ่งว่างมากขึ้นก็อุปมาเหมือนกับที่คนเดินผ่านเราเนี่ยว่างไปเราก็เห็นว่ามันเดินผ่านเราไปช้าๆว่างไปช้าและเดี๋ยวจักรยานก็เร็วขึ้นเดี๋ยวมอเตอร์ไซด์ก็เร็วขึ้นรถเก๋งก็เร็วขึ้นเรือบินก็เร็วขึ้นจรวดก็เร็วมากขึ้นเนี่ย ต้องให้ว่างอย่างรวดเร็วแบบเนี่ยฝึกนิสัยให้ชำนาญ

แล้วเราก็พ้นทุกข์ได้อย่างรวดเร็ว ทีหลังมันว่างจนชำนาญแล้วไม่มีทุกข์แล้ว แวะผ่านไปแล้วรู้

เหมือนเครื่องบินผ่านไปแล้วกูไม่ต้องไปคิดอีกว่ามันบินไปได้อย่างไรมันต้องอาศัยปีก อาศัยกังหัน

อาศัยเครื่องยนต์ไอนั้นนะวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่ง อย่างเรารู้แล้วเป็นเครื่องบินแล้ว

เรารู้ก็หายไปเลยรู้ว่าเขาเดินผ่านไปแล้วยินแต่เสียงรถเครื่องผ่านไปแล้วยินแต่เสียงทั้งรถเก๋งรถเมล์ผ่านไปแล้วยินเสียงเครื่องบินผ่านไปแล้วยินแค่นั้น ว่าง

ไม่ต้องไปวิตกวิจารณ์สังขารไม่ต้องไปปรุงแต่งแล้วเราก็จะได้ไม่ต้องไปเป็นทุกข์เพราะเครื่องบินไม่ต้องไปเป็นทุกข์เพราะที่คนเดินผ่านไปไม่มีทุกข์จักรยาน รถเครื่อง รถเก๋ง รถเมล์ เครื่องบินนะไม่มีทุกข์กับสิ่งเหล่านั้น

ก็เหมือนกับรูปมาก็ให้ว่างจากรูปเนี่ยอุปมาเดียวกันมีนัยยะอันเดียวกัน ตาเห็นรูปก็ให้ว่างจากรูป

หูได้ยินเสียงก็ให้ว่างจากเสียง จมูกได้กลิ่นก็ว่างจากกลิ่น ลิ้นได้รสก็ให้ว่างจากรส

กายได้สัมผัสก็ว่างจากสัมผัส ใจได้รับรู้ธรรมารมณก็ว่างจากธรรมารมณเนี่ยต้องฝึกไว้แบบนี้

แล้วมันชำนาญแล้วก็รับรู้ไม่รับเก็บ ก็เหมือนเสียงนกเสียงกาไม่มีเจตนารับรู้

ได้ยินเสียงก็ทั้งที่เราไม่มีเจตนาจะฟังมัน มันมีก็เหมือนไม่มีว่างเนี่ยให้โยมจำไว้

มรรคหมายถึงหนทางเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์เป็นอย่างนี้ๆเนี่ยอุปมาอุปมัยทั้งโลกทั้งธรรมเห็นได้ชัดเจนเป็นอันเดียวหรือมีนัยยะอันเดียวกันหมด

แล้วก็ไม่ใช่ว่าเสียวิสัยทุกคนปฏิบัติได้ไม่ใช่ทุกคนต้องมีเครื่องมือเครื่องมือต้องมาโกนผมหนมหือของอย่างพระอาจารย์เนี่ยอีกเรื่องนะ

เพราะนี่ต้องไปบิณฑบาตรเขาดันนะเฮ้ย(หัวเราะ)อย่างพวกเอ็งไม่ต้องไปบิณฑบาตร

สิกขาบทตามข้อบังคับก็ไม่มีทำจิตให้ว่างอย่างเดียวก็ใช้ได้แค่ศีล๕อย่างเดียวก็ใช้ได้ศีล๕ หมายถึงสี่เลนนะ

สุคะ ดิง ยันติ คนที่จะมีความสุขก็ต้องเป็นผู้มีศีล สี่เลนนะ โภคะสัมปะทา คนที่มีศีลถึงพร้อมด้วยโภคะสมบัติ

ก็ต้องเป็นผู้มีศีล สีเลนนะ นิพพุตติง ยันติ ผู้ที่จะไปสู่พระนิพพานก็ต้องเป็นผู้มีศีล ตัสมา สีสัง วิโสธะเย เหตุนี้ทำศีลให้บริสุทธิ์ การที่เราจะทำศีลให้บริสุทธิ์เราจะทำอย่างไร?

คือต้องวางอย่างเดียวอย่าไปขโมยรูปใครมาไว้ในใจ ขโมยเสียงใครมาไว้ในใจ ขโมยกลิ่นของใครมาไว้ในใจ ขโมยรสขโมยสัมผัสใครมาไว้ในใจเนียศีลของเราจึงจะเป็นศีลวิสุทธิ แล้วก็เป็นอริยกันตศีลคือรับรู้ไม่รับเก็บตาเรายังดีอยู่มีสิทธิเห็นใครได้ หูดีอยู่มีสิทธิรู้เสียงได้ จมูกดีอยู่มีสิทธิรู้กลิ่นได้ ลิ้นดีอยู่มีสิทธิรู้รสได้ กายดีอยู่มีสิทธิสัมผัสได้ ใจดีอยู่มีสิทธิรู้ธรรมารมณ์ได้ แต่สิ่งที่เรารับรู้ทั้งหมดไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราไม่ต้องมาเก็บเอาไว้

ไม่ต้องมาหนักอกรกใจเป็นขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์อีกเนียต้องสรุบบ้างแบบเนี่ย...อ้าว!

เปิดโอกาสให้ถามชะง่อนใครมีปัญหาอยากรู้ อยากเห็น อยากถาม(หัวเราะ)แป็บเดียวเนียให้ถามได้เปิดโอกาสให้ถามเนียแค่ฟังเดียวเดี๋ยวก็เหลือกินแล้วทั้งโลกทั้งธรรมพลิกไปพลิกมาเนียถ้าโยมจับนัยยะได้วางอย่างเดียวโอเคไม่ต้องเรื่องมาก(หัวเราะ)วิตกกังวลสังขารไม่ปรุงแต่งก็เข้านิพพานัง ปรมัง สุขังในชาตินี้..งถามเลยไม่ต้องเกรงใจไม่ต้องกลัวพระอาจารย์...

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันพุธที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เวลา ๒๒.๐๗ น.